

426 J. V. SNELLMAN – R. FALTIN 31.XII 1880
HUB, Coll. 52

Herr Rich. Faltin

Härjemte får jag i afbetalning å det af min son köpta pianot sända Mk 500,-, som torde benäget qvitteras å räkningen.

Skulle det konvenera Herr Faltin att tillstå liquid af resterande 400 mark i början af Mars månad 1881, vore det mig angenämt. Om ränta fordras skall den erläggas.

Emellertid torde Herr Faltin hafva godheten låta inlägga instrumentet; för att hafva det färdigt för afsändning p⟨e⟩r jernväg, såsnart underrättelse från min son ingår.

Med utmärktaste Högaktning

Joh. Vilh. Snellman

H:fors d. 31 Dec. 1880.

427 C. R. EHRSTRÖM – J. V. SNELLMAN DECEMBER 1880, KONCEPT
Helsingfors stadsarkiv, Ehrströms släktarkiv

Till Janne

Dec⟨em⟩b⟨e⟩r 1880.

Men jag har i d⟨etta⟩ hänseende icke blott det bästa hopp, men äfven trygghet. Jag tror att Du har Gud till din bästa vän *och* då vet jag att Du icke heller är i stånd till något dåligt uti ditt beteende; ehuru Du väl liksom vi alla nog kan ha dina svagheter och säkert har dem. – Men vet Du låtom oss tala såsom kristna menniskor med hvarann, //Du är ju icke mera barn// så⟨kedes⟩ såsom de der eftersträfva, bemöda sig om sedlighet – jag beder till Gud icke endast: förlåt mig det dåliga jag gjort, utan äfven: förlåt mig det goda jag uraktlåtitt att göra! Derefter får ock min morgonbön: bevara mig ifrån att i dag begå någon synd! tillägget: Gif mig i dag tillfälle att göra något godt! Du förstår huru jag menar. N⟨å⟩g⟨o⟩t öfverlopps godt kunna vi icke göra, men vi stån om icke hvarje dag, så dock ofta nog inför tillfällena der vi kunna handla eller låta bli, utan att egentligen röra vårt innersta. Vi låta det erbjudna tillfälle som kanske mer icke återkommer gå oss ur händerna än af obeslutsamh⟨et⟩, tröghet, än af sparsamhet. Att vi då gjort orätt bevisar sig deraf, att vi känna det så, att vi efteråt ha ondt samvete. Detta icke blott i fråga om en allmosa, en subscription ek⟨ler⟩ dyk⟨ikt⟩, utan äfven der vi med ord eller handling kunde taga *initiativet* till något för menskligheten välgörande. Nan förfaller lätt till en sådan lethargi då man inskränker sig till och anser sig ha gjort nog, då man endast gör hvad vi kalla *vår skyldighet*. Men fordrar Gud af oss, ty detta är just att »nedgräfva sitt pund» i st⟨ället⟩ för att göra det fruktbara. Må vi alldrig, alldrig säga, än mindre tänka som Herr Prosten i »Döbeln vid Jutas»: jag har gjort nog som menniska och prest. Nej, utan ansträng⟨ing⟩ af vår själ, / våra andk⟨iga⟩ förmögenheter / och utan uppofr⟨ing⟩ af våra materiela tillg⟨ån⟩g⟨a⟩r. Kunna vi icke hafva glädjen, känslan af att hafva utträttat n⟨å⟩g⟨o⟩t bestående godt och då vi med det samma erinra oss att det icke är jag – icke den som sår, icke den som